

Natanael

Ročník I.

Březen 2012

Číslo 7

Cena: malý formát 5 Kč, velký formát 10 Kč

Milí čtenáři,

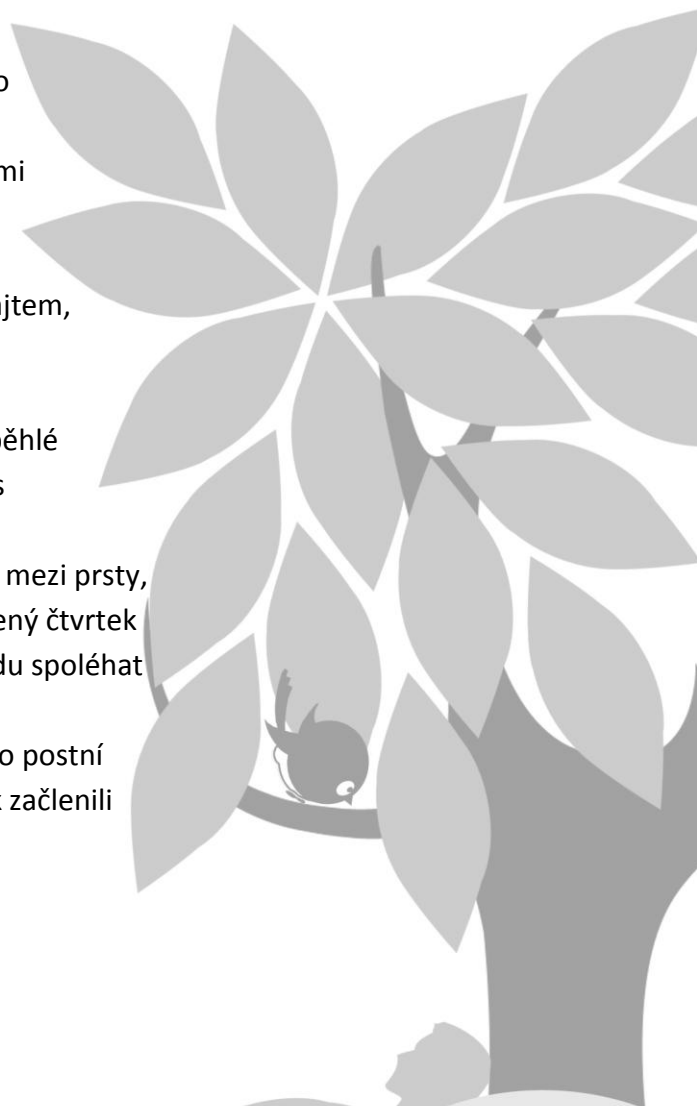
dostává se Vám do ruky postní vydání našeho farního časopisu. Najdete v něm anketu nebo spíše malý průzkum o tom, jak konkrétně prožíváme postní období. Budeme velmi rádi, pokud se jí zúčastníte a umožníte tak ostatním (i když anonymně) nahlédnout do svého duchovního života. Dále Vám předkládáme velmi zajímavý rozhovor s panem Fajtem, který pečuje o náš jablonský kostel.

Postní doba je jednou z příležitostí liturgického roku, jak společně na čas změnit náš každodenní rytmus, naše zaběhlé zvyky či zlozvyky. Můžeme přesunout část pozornosti od nás samých na Boha.

Opakovaně se mi stalo, že mi postní doba proklouzla mezi prsty, předsevzetí po týdnu vzala za své a já jsem najednou na Zelený čtvrtek zjišťoval, že na Velikonoce moc připraven nejsem a opět budu spoléhat na Boží milost.

A tak Vám za redakci Natanaela přeji, abyste se o této postní době dokázali vzdát toho, co Vás od Boha vzdaluje a naopak začlenili do života věci, které obnoví a prohloubí naši společnou víru.

MJ

Příspěvky čtenářů

Na svatého Josefa

Myslím si, že většina lidí potvrdí, že pobyt v nemocnici či obdobném zdravotnickém zařízení nebývá pro pacienta příjemně stráveným časem. Musíme pochopit, že tam převážně nepobýváme z vlastní vůle, ale většinou je to pro nás, respektive pro naše zdraví, potřebné a prospěšné. Ale vykládejte to člověku ležícímu na lůžku v cizí místnosti, bez svých příbuzných a s neznámými lidmi kolem sebe, když se mu neustále vrací do hlavy myšlenka „Kdy už mě pustí domů!?“ a čeká znovu a znovu na další visitu.

Tu najednou jedno krásně zářící světlo v tmavém šeru bílých prostor: „Mše svatá každý čtvrtěk od 16 hodin v čekárně...“ – strohá věta na nástěnce. Člověk si uvědomí, že není na světě nikdy a nikde sám a vždy se může toho, čemu věří, podržet. Pochopitelně, je-li to umožněno něčím takovým, čeho bylo poskytnuto mně, je to o mnoho krásnější i účinnější, než-li pouze myšlenkami, četbou, či zprostředkovaně jinými médii. Je to opravdu ohromné potěšení pro člověka, který si toho umí vážit a tuto možnost dokáže i ocenit.

S odstupem času na to častěji a častěji vzpomínám, jak jsem se těšival na čtvrtěční odpoledne. Ani ta visita už pro mě neměla takový význam jako dříve. A teď si představte, že v roce 2009 připadl čtvrtěk na 19. března, tedy na svátek mého životního patrona svatého Josefa.

Nikdy jsem nezažil krásnější oslavu (a že se Josef slavil, slaví a slavit bude!). Ze skříně jsem vyňal své civilní oblečení a do tohoto oděnu, v tento pro mě obzvlášť sváteční den, ohlásil jsem službu konající zdravotní sestřičce kam jdu a ... chodba (čekárna) prázdná. Jsem na správném místě? Ve správnou dobu? Nespletl jsem se? Nejsm už doopravdy skutečný blázen? Ne!!! Ještě snad ne! Ve dveřích vidím již přicházet spěchající známou

postavu pátera Oldřicha Kučery (vzdáleně mi připomíná herce Rowana Sebastiana Atkinsona – Mr. Beana – proto se na něho asi podvědomě usmívám více, než na jiné, ale vše v dobrém – přispívá to k mému a snad i jeho optimismu). A jelikož bylo již několik minut po 16. hodině, zeptal se mě pan farář, jsme-li už všichni. „Ano“, potvrdil jsem a v hlavě se mi vybavilo, jak jsem, jako malý sportuchtivý kluk, s lyžičkami a hůlkami v rukou a v gumových lyžácích s ukrutně ledovými kovovými špičkami, mrzl v Janských Lázních u lanovky na Černou horu a očima vábil k příchodu a koupil jízdenky další pasažéry, aby se vyplatilo lanovku uvést do chodu, ale třeba i na nejkrásnější filmová představení, která se nekonala z důvodu nízkého počtu prodaných vstupenek. Tak ale zde, bez jakéhokoli pozastavení či pochyb, byla uspořádána pro jednoho taková hostina jako jinde pro tisíce a tisíce.

Byl to pro mě jeden z nejkrásnějších duchovních zážitků. V dlouhé prázdné chodbě dva muži navzájem si odpovídající a kdyby nás někdo v tu chvíli viděl, musel by potvrdit, že z nás rozhodně vyzařovalo velké potěšení – oba jsme si velmi dobře uvědomovali, že v této chvíli, slavíce památku vzácného světce, nejsme sami. Od té doby již přesně vím jaký význam v evangeliu má věta „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já mezi nimi“ (Mt 18,20).

Josef Rada

Děláme něco proti zlu?

Při většině zjevení Panny Marie jsme vybízeni k modlitbě růžence, jako nejúčinnější pomoci v boji proti zlu. A protože v mnoha farnostech tato modlitba má dlouhodobé místo, tak i my jsme se pokusili zavést tuto praxi i u nás.

Od 1. listopadu 1999, před večerní bohoslužbou, bylo ve třech lidech započato s touto modlitbou.

Z počátku jsme se scházeli jen my tři, a mnohokrát jsem v kostele byl sám a třeba i dva

desátky jsem se nahlas modlil a čekal, až přijde někdo další. To samé prožívali i moji kolegové, když jsem byl mimo Jablonné.

Do konce roku 2011, a to mluvím jen sám za sebe, jsem začínal 1344 krát, a mimo října se nás schází na začátek celkem tři až devět, včetně otce Pavla.

V neděli chodí ke sv. přijímání v průměru 100 lidí, ale i večerní mši svatou navštěvuje více věřících, i když někdo přichází zároveň s knězem k oltáři. Nebylo by dobře obětovat na tento bohubilý účel půlhodinku, místo nařikání na zlé poměry v naší společnosti? Matka Boží tuto pomoc silně potřebuje!

A proto jsem se rozhodl napsat těchto pár řádků k zamyšlení.

Karel Slanina

Liturgický rok

Postní doba

Svatý otec ve svém poselství k letošní postní době předkládá několik úvah o jádru křesťanského života, o lásce, ve světle biblického textu: „Starejme se jeden o druhého a pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům.“ (Žid 10, 24).

Tento úryvek nás, dle papeže, nabádá, abychom zaměřili svůj pohled na druhého a otevřeli oči k jeho potřebám. Máme být ke svým bratřím pozorní a pečovat o jejich dobro – fyzické, morální i duchovní. Je třeba si uvědomit, že jsme za své bratry zodpovědní, neměli bychom tedy být k jejich osudu lhostejní. Vedle solidarity, spravedlnosti, milosrdenství a soucitu Benedikt XVI. naléhavě vybízí k bratrskému napomínání. Jde o napomínání, které není obviňováním, ale které pramení z opravdové starosti o dobro druhého a vede k věčné spáse.

Dalším důležitým prvkem péče o druhého je povzbuzování ke stále větší a účinnější lásce a ke konání dobrých skutků.

Papež píše: „Postní doba ... je doba vhodná k tomu, abychom za pomoci Božího Slova a svátostí obnovili svoji osobní i společnou cestu víry. Její prožívání je poznamenáno modlitbou i sdílením, mlčením i postem, v očekávání velikonoční radosti.“

Pobožnost křížové cesty

V postní době je v rámci lidové zbožnosti zvykem modlit se křížovou cestou. Jedná se o rozjímání nad událostmi, jež Pán Ježíš prožil na cestě od Piláta na Golgotu. V pobožnosti křížové cesty člověk prožívá všechny události Kristova umučení. S utrpením Kristovým vědomě spojuje svá utrpení a zakouší, že na ně není sám. Protože náš Pán prošel utrpením před námi, je nám i v našem trápení blízko a svou Božskou mocí je může proměnit.

Kéž nás modlitba křížové cesty ještě úžeji spojí s Kristem a dá nám zakusit Jeho uzdravující moc.

Zdislava Stehlíková

Pobožnosti křížové cesty v postní době

Jablonné nad Orlicí

- v 18:00 v kostele:

- 9. 3. 2012 křížová cesta na téma rodiny
- 16. 3. 2012 křížová cesta
- 23. 3. 2012 křížová cesta s dětmi – nejen pro děti
- 30. 3. 2012 křížová cesta

- v přírodě

- 31. 3. 2012 nebo 1. 4. 2012 – zvláště zveme rodiny s dětmi a kočárky
- konkrétní čas a místo bude upřesněn při ohláškách v kostele

Jamné nad Orlicí:

- každou středu v 16:30 v kostele**
- 6. 4. od 20:00 hod. křížová cesta z Jablonného do Jamného, sraz je u hřiště na sídlišti U Borku**

Anketa

Jak prožíváme postní dobu?

Co znamená postní doba pro mne osobně?

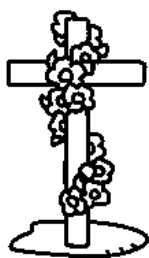
Čeho se zříkám anebo co naopak dělám navíc či jinak?

Co pro mne znamená půst?

Jak konkrétně se postím?

Zkusme se nad těmito otázkami zamyslet. Každý z nás prožívá postní dobu jinak. Možná by bylo zajímavé a obohacující se o své názory a zkušenosti navzájem podělit. Nabízíme vám tedy tuto možnost. Napište své odpovědi na papír a vhoďte v kostele do označené krabičky. Papír označte nadpisem POSTNÍ DOBA anebo si vezměte lístek, který je pro tento účel již připravený vedle farního časopisu. V příštím čísle Natanaela, které vyjde na Květnou neděli, budou příspěvky zpracované. Všechny odpovědi budou samozřejmě anonymní. Předem moc děkujeme všem, kteří budou ochotni se s námi podělit.

redakce

Když se řekne březen, tak se mnohým z nás vybaví lidová pranostika – Březen za kamna vlezem, duben ještě tam budem. Zimy jsme si letos tedy užili až moc. V březnu už také přichází jaro, příroda se probouzí ze zimního spánku. Začíná také předvelikonoční období – postní doba. Také nesmím zapomenout na svátek svatého Josefa – snoubence Panny Marie, a to 19. 3.

Chci také připomenout, že v březnu začne platit letní čas.

Renata Jasanská

Rozhovor s ...

... panem Jaroslavem Fajtem

Jste mnoho let kostelníkem. Dlouhá léta vás lidi spojují s naším kostelem a pro mnoho z nás jste stále stejný...

Sám se tomu divím. Je to vlastně dar Boží, že jsem se dožil tolika let. Když byl člověk mladý, tak si to ani nedokázal představit, že by se mohl dožít takového věku. Tak stále říkám – Pán Bůh zaplať za ty roky, ale přeci jenom jak člověk stárne, tak sil ubývá a má různé zdravotní problémy také. Stále si říkám, že když mi to takto Pán Bůh umožní, tak mohu do kostela chodit a dělat alespoň to nejnnutnější.

Hned na začátku mi nedá, abych se nezeptal na sbírkový váček. Pro mé děti jste vítaným zdrojem určitého kostelního zpestření a vždy vás vyhlížejí, aby tam daly penízky a aby to pěkně zacinkalo. Má tento sbírkový instrument nějaký oficiální název?

Ne, nemá. Ani jsem to od svých předchůdců neslyšel. Říkalo se „míšek na sbírku“ a všichni mí předchůdci s tímto míškem chodili tak, jak chodím já. Už byly úvahy, že se bude chodit jenom s miskami a budeme vybírat sbírku takto. Říkal jsem, že jestli se má tady udržet takováto tradice, tak pokud budu moci, chodit budu. A nakonec je vidět, že třeba děti o to mají zájem. Oni když vidí na konci ten zvoneček, tak si chtějí zacinkat.

Za léta co chodím do kostela, tak jsem si všiml, že dokážete s míškem velmi bravurně zajít do sakristie. Snad jen několikrát vám tyčka škrtila o zeď. Nemáte nějaký třeba humorný příběh z vybírání sbírky?

Za ta léta, co to dělám, se to stalo. Jednou při sbírce se ten pytlík odtrhnul od příruby, na které je přišitý. A právě na konci sbírky spadl někomu takhle do klína. Už si nepamatuju, kdo to byl, ale vím, že ho potom Maruška Štanglerová přiřila.

Taky se třeba stávalo, že bylo hodně lidí a člověk tou tyčkou o někoho zavadil. Vždycky si dávám pozor, ale stát se to může. Taky se mi stalo, že když jsem vybíral vzadu, byly tam Langrový děti a při proměňování jsem si kleknul vedle jedné jejich malé dívenky a ta na mne zkrátka spadla. Omdlela. Ještě mi pak paní děkovala, že jak ta dívenka spadla na mne, tak se ani neuhodila, a taky se omlouvala.

Kolik let už jste kostelníkem?

Od roku 1986. V červnu roku 1986 byl můj předchůdce – pan Vondra – v kostele a během mše svaté se mu udělalo špatně. Zavolali záchranku a já s ním byl v sakristii, a jak mu bylo špatně, tak mi říkal: „Hele, tady máš klíče a já jedu.“ A od té doby mi klíče zkrátka zůstaly. V létě to bude 26 let. Nevím, jak dlouho byl kostelníkem pan Vondra, ale myslím, že tak dlouho ne. Před ním byl dlouho kostelníkem pan Doležal. Toho pamatuju jako kluk, když jsme ministrovali. To bylo za pana děkana Sokola, který mne i křtil a s ním jsme byli od dětství v kontaktu.

Za první republiky zde byl orel. Tělocvična pro nás neexistovala, tu měli obsazenou sokolové. My jsme chodili cvičit do sálku na faru, to je ta místnost, která je na faře opravená a dělají se tam akce. Tam bylo jeviště. V tom menším sálku jsme cvičili. Pamatuju si, že nás i pan Vondra chodil trénovat. Měli jsme tam žíněnku a kladinu.

Nás orlů bylo malinko. V Jablonném bylo hodně sokolů nebo bylo ještě DTJ – Dělnická

tělocvičná jednota. Máme ještě fotky z farské zahrady, jak tam jsme jako malí záčci, tak to nevím kolik nám bylo. No bylo to zkrátka za první republiky.

Takže vy jste jablonský rodák?

Ano, to jsem. Tady ten dům – jak bydlím – postavil můj táta v roce 1908, to už je vlastně přes 100 let. Můj táta byl obuvník. Tenkrát byl přes jeden barák jeden švec, ale asi od roku 1926 nedělal řemeslo, ale stal se městským hajným. Za to měl plat 200 Kč za měsíc a ještě pomáhal lesním dělníkům s prořezem. Z toho měl také nějaké peníze. Obhospodařoval les po levé straně až k Orličkám. A taky se od těch dob tady říká „u hajnů“.

Do školy jsem chodil zde v Jablonném do teď už „staré“ školy. A to sem chodili i přespolní třeba ze Studeného, ty jsem obdivoval, protože oni byli ve škole většinou dřív než my místní.

Vychodil jsem čtyři měšťanky, to bylo 9 roků. Čtvrtá měšťanka nebyla povinná, kdo chtěl ten jeden rok ještě navíc studovat, tak musel zaplatit. Pamatuju si, že se ten rok chodil platit na obecní úřad, ono těch peněz nebylo mnoho. Celý rok stál 200 Kč a chodili jsme platit třeba čtvrtletně po padesátikoruně. Bylo to hodně peněz, ale také jsme si té školy hodně vážili. Pamatuju si, jak nás maminka posílala do Kaňkova pekařství pro chleba, ale vždycky říkala – ber ten tvrdší. To byly takový čtyřkilový bochníky. To víte, my byli s bráchou kluci rozjedený, tak proto ten tvrdší, aby tolik neubývalo. Pamatuju, že když máti měla padesátikorunu na živobytí, tak musela hodně počítat, aby vyšla. Ale taky to bylo tenkrát jinak – brambory jsme si pěstovali u sedláků, měli jsme kozy, takže jsme měli svoje mlíko, a taky slepice.

Mše svatá zde byla ráno v 6:45 hodin a my ministranti jsme měli povinnost, tak jsme se střídali. Vždycky jedna dvojice měla týden službu, a tak než jsme šli do školy, museli jsme jít

do kostela ministrovat, potom jsme mazali do školy. Ministrantů nás tenkrát bylo kolem desíti.

Kolik lidí tenkrát chodilo do kostela?

Tenkrát chodilo lidí poměrně dost. Kostel byl celkem zaplněný, ale kolik jich chodilo ve všední den, to už si nepamatuju. Ale to ještě byly staré lavice, které byly směrem dozadu vyšší a vyšší, aby lidé dobře viděli. Vzadu se tam nalézalo přes takový schod. Nyní je to všechno v jedné úrovni.

Jaký byl pan děkan Sokol?

To byl takový sympaťák. Takový inteligentní, velmi rozumný. Měl jsem ho moc rád. Tenkrát to bylo tak, že kněz v obci něco znamenal. Takže myslím, že byl i v zastupitelstvu. Nedávno jsem viděl fotku z roku 1945, kde byla oslava osvobození, a pan děkan tam taky stál mezi představiteli obce.

Máte na něj nějakou svoji vzpomínku?

To mám, ale to bych snad neměl ani říkat. Zkrátka, když jsme byli ve třetí třídě, tak mne při náboženství potrestal za něco, nějakou lumpárnu, kterou jsem ale neprovedl. Už si přesně nepamatuju, co to bylo, ale byl ve mně takový pocit nespravedlnosti. Tuším, že v tom mělo prsty nějaké děvče, které ale potom na náboženství přestalo chodit.

Když jste sám ministrovával, tak jaký byl váš kostelník?

Tak náš kostelník byl právě pan Doležal. Na mne byl hodný, nikdy jsem od něj nedostal takzvaný oříšek – takový škrtnutí v zátylku. Ale kluci na něj vzpomínali, že oříšky dostávali.

Můžete porovnat, jací byli tenkrát lidi ve farnosti?

No můžu říct, že tenkrát byli lidi určitě takový družnější. Víc drželi pohromadě. Dnes je taková doba, lidé žijí víc pro sebe, jsou takový sobečtější. Jsou víc uzavření. Tenkrát to bylo hezké, jak se víc navštěvovali, ale dnes jsou moderní komunikační prostředky. Dnes mají lidé

snadnější zábavu, dřív měli k sobě blíž, a také si víc věřili. I když taky tenkrát někteří chodili do kostela a po komunistickém převratu obrátili a byli proti nám.

Máte nějakou vzpomínku na pátera Hájka?

To mám moc hezku. On nás totiž oddával. Svatbu jsem měl v roce 1952. Měli jsme ji v Mistrovicích, odkud jsem měl manželku, a dělali jsme dvojsvatbu, protože se vdávala i sestra mojí ženy. Potom jsme v Mistrovicích 8 let i bydleli. Moje žena před 21 lety zemřela, v roce 1991, byla švadlena. Svatbu jsme tedy měli v mistrovickém kostele, a to bylo ještě za starého vybavení, ne to moderní, co tam mají teď. A jak jsme měli dvojsvatbu, tak jsme klekátka v Jablonném dali na kárku, páter Hájek si sednul na motorku, já za něj, držel jsem tu kárku a takto jsme do Mistrovic dovezli klekátka. Taky jsme mu chodili pomáhat na faru. Ale ono se toho mnoho na faře nebudovalo, protože po děkanu Sokolovi byla fara v pořádku.

Páter Hájek měl hospodyni a té říkal „tetička“. Byl hodný a skoro až důvěřivý. A potom ho v roce 1953 na vánoce zatkli. Promluvy měl vždycky napsané, nemluvil z hlavy.

Potom přišel páter Mokřý. Už léta jezdil na Králíky na motorce Ogaru. Potom když sem přišel, tam měl auto – tuším Minora – a toho Ogara měl ještě taky. Měl mimořádnou hospodyni, vlastní sestru, která ho provázela životem. Páter Mokřý byl opravdu velmi svědomitý kněz. Aby na něj komunisti moc nemohli, tak se snažil mít všechno v pořádku.

Jak reagoval páter Mokřý, když jste se stal kostelníkem?

Už předtím se mě ptala jeho sestra, jestli bych nechtěl kostelničit. Tenkrát jsme chodili i jako dospělí často ministrovat. Měli jsme kleriku i rochetu. Tenkrát bylo i období, kdy nebyli vůbec ministranti. Děti, které chodily na náboženství, to neměly vůbec jednoduché. Víím, že pátera

Mokrého hodně mrzel přístup některých učitelů a učitelek, kteří za doby komunismu vystupovali proti náboženství a dětem se různě vysmívali.

Jinak páter Mokřý byl zvyklý na moji přítomnost v sakristii, takže se nic nezměnilo.

Potom tu byl pan biskup. Pana biskupa jsem si opravdu oblíbil. Říkal jsem si vždycky, že to je takový skromný a pokorný kněz. Měl jsem a pořád ho mám moc rád. Někdy se tady u mne i zastaví.

26 let nám nezištně a obětavě sloužíte. Svým způsobem nám ukazujete cestu. Můžete nám říci takové vaše duchovní motto?

Za všechno musím být Pánu Bohu vděčný. Za to, že tu jsem, za víru... za všechno. Všechno máme z Boží dobroty, celý život, člověk si to pomalu neuvědomuje, ale všechno máme od Boha. Člověk taky těch darů dostane určité množství, to jsou ty hřivny, každý je má podle svých schopností...

Kdysi jsem měl památník a ten jsem dal děkanu Sokolovi a on mi tam napsal:

„S Bohem počínej každé dílo. Bůh bude tvou silou a odměnou.“

A takto to беру, to je skutečně doslova. Člověk si to kolikrát neuvědomuje, ale když přijde do nějaké tísně, tak si uvědomí, že všechno je Boží dar. Potom si uvědomí, že i různé těžkosti a trampoty jsou k něčemu dobrý.

Petr Najman

Děkujeme panu Fajtovi za příjemný rozhovor. Další vyprávění pana Fajta ještě otiskneme.

Představujeme z farnosti

Čtvrteční vaření

Když jsme se ve čtvrtek sešli na našem pravidelném spolčů, tak jsme nevěděli, co dělat. A pana faráře napadlo, že si uděláme párky.

Ale my jsme mu chtěli udělat radost. Tak jsme vzali pánev, nůž a všechny ingredience, co nás napadly. Začali jsme vařit. Zprvu jsme opekli nakrájené párky a další a další suroviny. Podle mě to dopadlo jako v Pejškovi a Kočičce, když vařili dort. Akorát se šťastným koncem, protože nám to všem chutnalo. Až na to že jsme to malinko přepískly s pálivým kořením.

Po jídle jsme měli kvíz. Myslím, že se tato schůzka hodně vyvedla.

Václav Kaplan

Pro pobavení

Jede pan farář na kole městem, kde ho zastaví dva policajti a jeden se ho ptá: "Ale pane faráři, jak to, že nemáte helmu na hlavě, ale klobouk?" Pan farář jim odpoví: "Víte, pánové, stala se mi taková nepříjemná věc. Když jsem ráno spěchal, tak jsem se uhodil hlavou o bojler a nemohl jsem si helmu nasadit, jak mi otekla hlava." Policajti ho pustili, a pak se jeden druhého ptal: "Kolego, ty víš, co je to bojler?" Druhý odpověděl: "Jak to mám vědět, když do kostela nechodím."

vybrala Renata Jasanská

Prosíme ty, kteří mají fotky z některé farní akce konané v roce 2011 a 2012, zašlete je na email macanovaanicka@gmail.com. Rádi bychom je zveřejnili na webu farnosti. Děkujeme!

Pozvání z farnosti

Postní zastavení pro maminky a babičky

V úterý 6. 3. v 18:00 hod.

Vás srdečně zveme do kostela.
Pomodlíme se **společně křížovou cestu**,
ve které budeme rozjímat Boží lásku
a naši lásku ke svým dětem.

U kříže pak v modlitbě odevzdáme naše
děti do Boží milující náruče.

Zapojujeme se tak
do mezinárodního hnutí

Modlitby matek.

Městská knihovna a farnost Jablonné nad
Orlicí vás zvou na akci

Za teplem do Afriky

Přijďte se ohřát při povídání
o cestě do Keni a Zimbabwe

18. března 2012 od 18:00 hod
sál fary Jablonné n. O.

*O své zážitky z cestování se s vámi podělí
manželé Kalouskovi.*

Předvelikonoční příležitost ke svátosti smíření:

Jablonné nad Orlicí:	sobota 31. 3.	8:00 – 11:00 hod. (více kněží)
Jamné nad Orlicí:	středa 21. 3. a středa 28. 3.	16:00 – 17:00 hod.
Orličky:	sobota 31. 3.	17:00 – 18:00 hod.
Čenkovice:	sobota 24. 3.	17:00 – 18:00 hod.

Pozvání z okolí

Muzikál „Živé pašije“ v Knapovci

Zveme Vás na **Květnou neděli 1. dubna 2012 v 15:00 hod.** do knapoveckého kostela na muzikálové představení o utrpení a smrti Ježíše Krista. Pašijové hry byly inspirací pro zajímavý projekt Živé pašije, který vznikl v roce 2010 v Litomyšli.

V projektu účinkuje téměř šedesát mladých zpěváků, herců, sólistů, tanečnic a muzikantů (rocková kapela, smyčcový sextet, žestové trio).

Po představení zveme na občerstvení v duchu lidových tradic a českých Velikonoc. Akce je podporována městem Ústí nad Orlicí.

Jana Staňková, Knapovec 122, P. Vladislav Brokeš, děkan

Pokud máte zájem napsat příspěvek do farního časopisu Natanael, můžete jej zaslat elektronicky na adresu natanael.redakce@gmail.com nebo v tištěné či psané formě vhodit do krabičky připravené v kostele. Uzávěrka dalšího čísla proběhne 15. března. Další reakce, připomínky, náměty či dotazy jsou rovněž vítány.

redakce

NATANAEL. Vydává Římskokatolická farnost Jablonné nad Orlicí, Nám. 5. května 1, 561 64 Jablonné nad Orlicí. Pouze pro vnitřní potřebu farnosti. Webová stránka farnosti www.svaty.bartolomej.cz.